

Sygn. akt IV CSK 578/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku M. K. i J. K.
przy uczestnictwie Gminnej Spółdzielni "S. [...]" w J. i Gminy J.
o rozgraniczenie nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w L.
z dnia 17 kwietnia 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od wnioskodawców na rzecz Gminnej Spółdzielni "S. [...]" w J. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy w L. w wyniku apelacji uczestniczki postępowania Gminnej Spółdzielni „S. [...]” w J. zmienił postanowienie Sądu pierwszej instancji rozgraniczające określone bliżej nieruchomości wnioskodawców M. K. i J. K. oraz uczestniczki postępowania według wariantu I uwidocznionego na szczegółowo opisanej mapie biegłego geodety i rozgraniczył obie te nieruchomości według wariantu II uwidocznionego na tej mapie.

W skardze kasacyjnej wnioskodawcy jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazali na potrzebę dokonania wykładni przepisów prawnych: art. 135 k.c. w związku z art. 235 k.c., wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z jednolitym i utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt. 2 k.p.c. powołując się na potrzebę wykładni określonych przepisów prawa ze względu na występujące w orzecznictwie sądów rozbieżności w wykładni tych przepisów, powinien w wyodrębnionym wywodzie prawnym, odrębnym od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, wskazać przepisy prawa, których wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie, określić na czym rozbieżności te polegają i czego dotyczą oraz wskazać zakres koniecznej wykładni Sądu Najwyższego a także przedstawić rozbieżne orzeczenia sądowe zapadłe w wyniku dokonania różnej wykładni tych przepisów (porównaj między innymi postanowienia z dnia 15 października 2002 r. II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r. II CSK 84/07 i z dnia 12 grudnia 2008 r. II PK 220/08 niepubl.).

Jeżeli natomiast skarżący powołuje się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c. powinien wykazać, także w wyodrębnionym wywodzie prawnym, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a więc, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy

prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, niepubl.). Konieczne jest zatem wykazanie, że w sposób oczywisty naruszone zostały przepisy jednoznaczne, których wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości, co wprost wyklucza skuteczność oparcia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na twierdzeniu, że istnieje potrzeba wykładni określonego przepisu prawa, którego znaczenie budzi poważne wątpliwości i wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów i zarazem na twierdzeniu, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na oczywiste naruszenia tego przepisu.

Skarżący nie wykazali, że w sprawie występują przesłanki przedsądu, na które się powołali.

Nie uzasadnili w ogóle twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, jak również nie przedstawili wyodrębnionego, pogłębionego wywodu prawnego wskazującego na konieczność dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni art. 135 k.c. w zw. z art. 235 k.c. Poświęcając temu jedynie końcowy fragment uzasadnienia podstaw kasacyjnych stwierdzili tylko potrzebę udzielenia odpowiedzi na pytanie czy w ustalonym w sprawie stanie faktycznym dopuszczalny jest przebieg granicy pod budynkiem czy też nie, co oczywiście nie jest ani zagadnieniem prawnym ani pytaniem o prawidłową wykładnię przepisów, lecz pytaniem o ich zastosowanie do ustalonego stanu faktycznego, a więc w istocie pytaniem, jak prawidłowo powinna zostać rozstrzygnięta rozpoznawana sprawa. Skarżący, powołując się na rozbieżności w orzecznictwie wynikające z różnej wykładni powołanych przepisów, nie przedstawili żadnych rozbieżnych orzeczeń sądowych. Podkreślić przy tym należy, że za rozbieżność w orzecznictwie – w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt. 2 k.p.c. - nie może być uznana różnica w wykładni lub stosowaniu przepisów wynikająca z rozstrzygnięć sądów obu instancji orzekających w tej samej sprawie (porównaj między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2003 r. I OK. 557/02, OSNAPiUS 2003/15/1).

Poza ogólnym powołaniem się na powszechnie znane i niebudzące wątpliwości stanowisko doktryny i orzecznictwa w kwestii przewidzianych w art. 153 k.c. kryteriów rozgraniczenia, skarżący uzasadniając konieczność wykładni tego przepisu nie przedstawili żadnego wyводу prawnego wskazującego na istnienie poważnych wątpliwości interpretacyjnych w określonym zakresie.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[l.n]